

Suzanne Vermeer

Sneeuwexpress

A.W. Bruna Uitgevers

1

Anna van Laarhoven kijkt kritisch naar de jonge man van een jaar of twintig die tegenover haar zit. Zijn lange zwarte haren zijn samengebonden tot een scheef knotje boven op zijn hoofd. Hij had de cowboyhoed die hij op tafel heeft gelegd beter op kunnen houden. Op zijn wangen ligt de schaduw van een driedaagse baard die overgaat in een snor en aan zijn kin hangt een sik van een centimeter of tien. Ongetwijfeld is er veel tijd en moeite gaan zitten in zijn uiterlijk, maar voor Anna doet het onverzorgd aan. Uit alles blijkt dat Dave Mason het prototype hipster probeert te zijn: rood-zwart flanellen ruitjeshemd, lichtblauwe spijkerbroek van organisch katoen, en onder de tot aan de ellebogen opgerolde mouwen van zijn overhemd steken twee volledig getatoeëerde onderarmen uit. Ze doet haar best om een stukje onbeschilderde huid te vinden, maar slaagt daar niet in.

Hij ziet haar kijken. ‘Mooi hè, ik heb er ook nog een aantal...’ Hij begint zijn overhemd open te knopen en Anna steekt met een afkeurend gezicht haar hand op.

‘Ik geloof je zo ook wel.’

‘Jouw verlies,’ grinnikt hij, terwijl hij een flinke scheut honing in zijn dampende groene thee doet. Hij neemt niet de moeite om zijn overhemd weer dicht te knopen.

‘Dave, zullen we het een beetje netjes houden?’ De man die naast hem zit, stoot hem aan. Daarna kijkt hij met een hoopvol gezicht naar Anna. ‘En, wat denk je?’

‘Dat wil je niet weten.’

‘Grappig, hoor. Even serieus, denk je dat je wat met hem kunt?’

‘Natuurlijk, Toby, van iedereen is wat te maken met de juiste begeleiding.’ Ze grinnikt even. ‘Nou ja, van bijna iedereen.’

‘Dat klinkt niet alsof je er erg veel vertrouwen in hebt.’

‘Misschien wel meer dan...’

‘Zeg, zal ik even buiten gaan spelen met Bob?’ onderbreekt Dave het gesprek geërgerd, terwijl hij over de kop van de hijgende bruine boxer aan zijn voeten aait. ‘Dan kunnen jullie het gezellig saampjes over mij hebben.’

Bob de boxer. Anna kijkt naar de hond. Zijn ogen zijn bloeddoorlopen en hij heeft een flinke onderbeet. De overtreffende trap van lelijk. Dave lijkt haar gedachten te hebben gelezen.

‘Niemand wilde hem hebben, dus toen heb ik hem maar genomen. Hij is hartstikke lief, hoor. Hij is mijn beste vriend.’

Een man met een schamel sociaal leven. Hoewel ze de opdracht nog niet heeft aangenomen, is Anna in haar hoofd al begonnen met het aanleggen van een lijstje met punten waar ze aan zal moeten werken.

‘Dat is lief van je.’

Hij knikt geestdriftig en geeft de hond nog een aai over zijn brede bruine kop. Bob knort genoeglijk en er drupt wat kwijl uit zijn bek op Daves schoen. Hij veegt het eraf met een papieren servet en gooit het midden op tafel. Toby kijkt afkeurend, maar Dave lijkt het niet door te hebben. Hij neemt een slok hete thee en brandt zijn tong. Hij vloekt. Luid en duidelijk voor iedereen in het restaurant te horen.

Puntje twee voor de lijst, denkt Anna. Goede manieren, duidelijk niet zijn sterkste punt.

‘Zeg, wat ik me afvraag: verdient dat nou een beetje, zo’n

imagobureau? Jij bent de directrice, toch? Of directeur. Weet ik hoe dat tegenwoordig heet met al die gendergevoeligheden. Die BMW die je rijdt is anders niet verkeerd.'

Anna slaakt in stilte een zucht. Het to-dolijstje begint in rap tempo een behoorlijke waslijst te worden. Punt drie: stelt impertinente vragen en heeft geen gevoel voor wat wel en wat niet kan bij sociale interactie. Dave heeft intussen niets door en kletst gewoon verder.

'Ik heb zelf zo'n oud Volkswagenbusje. Met gordijntjes voor de ramen. Van die gehaakte. Zelfgemaakt, geleerd van mijn oma.'

Het befaamde busje, dat moet er straks als eerste uit. Omruilen voor een elektrische scooter. Toby gaat steeds ongemakkelijker kijken en dat gaat niet ongemerkt aan Dave voorbij.

'Hé, Toby, relax een beetje.' Dave geeft hem een stomp tegen zijn bovenarm.

'Misschien moet je Bob even mee naar buiten nemen, Dave? Ik denk dat hij daar wel blij van wordt.'

'Whatever jij wilt, jongen. Kom, Bob, we gaan effe naar buiten.' Dave pakt de leren riem die om zijn stoelpoot heen is geslagen en trekt Bob mee. De boxer sjokt achter hem aan.

'Het is erg, hè?' zegt Toby zodra Dave buiten gehoorsafstand is, terwijl hij met een beschaamd gezicht aan een blaadje sla op zijn onaangeroerde bord plukt.

'Niets wat Up-Grade! niet aankan. We zijn wel wat gewend.'

Anna krijgt de woorden bijna niet uit haar strot. Het liefst zou ze in haar 'niet verkeerde' BMW stappen en keihard wegscheuren, maar ze is zakelijk genoeg om dat niet te doen. Deze klant levert te veel geld op om hem te laten schieten. Gezien de dramatische staat waarin Dave verkeert, verwacht ze voorlopig nog niet met hem klaar te zijn.

Een langdurig project is een constante bron van inkomsten en met Dave gaat het langdurig worden. Heel langdurig.

‘Ik wil op verschillende fronten met Dave aan de slag, Toby. Allereerst zijn uiterlijk. Nieuwe kledingstijl, ander kapsel et cetera.’

‘Wat had je in gedachten? Hij is niet echt het type jas-je-dasje. Hij blijft de zanger van een rockband en daar hoort nou eenmaal een bepaalde stijl bij.’

‘Vertrouw je me?’

‘Anders zat ik hier niet.’

‘Goed, laat je dan verrassen door het eindresultaat. Niet de buitenwereld bepaalt wat bij een rockster past, wij bepalen dat. Die knop moet je vanaf nu omzetten, Toby. We doen niet meer aan in hokjes denken. We willen uniek zijn en boven de massa uitstijgen.’ Anna tikt even bemoedigend Toby’s hand aan die op tafel ligt. ‘Uiterlijk dus. Verder gaan we hem etiquette bijbrengen, sociale vaardigheden en gevoel voor situaties. Hij is nogal een flapuit en daar komt hij vroeg of laat een keer mee in de problemen.’

‘Het is geen verkeerde jongen. Hij is gewoon...’

“Heel bijzonder”, zou juf Ank zeggen,’ vult Anna aan.

‘Juf Ank?’

‘Van *De Luizenmoeder*?’

‘O, die onzin heb ik nog nooit gekeken. Ik ging altijd een potje FIFA spelen als mijn vrouw gierend van het lachen voor de buis hing. Maar goed, laten we ter zake komen. Wil je Dave hebben of niet?’

‘Ik stel voor dat we een contract voor een jaar afsluiten en elk kwartaal samen met Dave de voortgang evalueren.’

‘Is een jaar niet wat lang? Je weet toch wel eerder of er wat van hem te maken valt?’

‘Niet om lullig te doen, Toby, maar er is nogal wat werk aan de winkel. Kortere dan een jaar heeft echt geen zin. Dat moeten we niet willen. Zo’n traject kost nu eenmaal tijd als

we het goed willen doen. En dat willen we toch? Het goed doen?’

Toby steekt zijn hand naar haar uit en Anna pakt hem aan.

‘Ik zal het contract vandaag nog laten opstellen,’ belooft ze hem.

‘Ik zie het tegemoet.’ De zorgelijke blik is nog steeds niet van zijn gezicht verdwenen.

‘Als het mij niet lukt om wat van hem te maken, Toby, dan lukt het niemand. Je gaat met de allerbeste in zee, dus probeer een beetje te ontspannen en laat mij het werk doen. Goed?’

Toby knikt.

‘Ik moet er helaas weer vandoor naar een volgende afspraak. Het was goed je weer gesproken te hebben.’

‘Insgelijks, Anna, insgelijks. Ik zet je op de gastenlijst voor Daves volgende concert. Lijkt me goed als je hem een keer ziet optreden. Wellicht verandert dat het beeld dat je van hem hebt nog een beetje. Op het podium is hij echt een kei.’

‘Oké, onder voorwaarde dat ik mijn dochter mag meenemen. Die is een groot fan.’

‘Natuurlijk, geen probleem.’

‘Sorry, maar ik moet nu echt gaan.’ Anna kijkt gehaast op haar horloge.

‘Ik zal je niet langer ophouden. Mocht je Dave buiten tegenkomen, wil je hem dan weer naar binnen sturen? Ik heb nog wat dingen met hem te bespreken.’

‘Dat doe ik.’ Anna schuift haar stoel naar achteren en geeft Toby een hand. ‘We houden contact.’

Blij dat ze weg kan, haast ze zich naar de uitgang van het Haagse eetcafé terwijl ze vlug een appje stuurt aan Julian.

Een cliënt rijker, maar een kopzorg erbij. Vanavond al de dirty details 😊 XA

Vrijwel meteen krijgt ze een bericht terug.

Kan niet wachten ☺ Hier een ouderwets saaie kantoordag in Utrecht. XJ

Bij het bericht zit een selfie van Julian achter zijn bureau.

Ruilen? typt ze terug.

Zou je wel willen, hè?

Ze moet er niet aan denken om Julians administratieve baan bij de FIOD over te nemen. De hele dag achter zo'n scherm zitten boekhouden is niks voor haar. Veel te saai. Ze moet eropuit kunnen. Mensen spreken, over de snelweg scheuren, locaties bezoeken.

Ze huivert als ze naar buiten stapt. Hoewel de zon schijnt, is de wind ijzig koud. Ze ritst haar jas dicht en knoopt haar sjaal stevig rond haar hals. Er is voorspeld dat het weleens zou kunnen gaan sneeuwen. Ze pakt haar zwarte thermohandschoenen uit haar jaszak en trekt ze vlug aan om te voorkomen dat ze dode vingers krijgt. Net als haar vader lijdt ze aan het fenomeen van Raynaud, waarbij de bloedvaten naar haar handen en voeten zich onder invloed van kou en vocht vernauwen door vaatkramp. Niet ernstig, maar wel lastig. Net als haar nieuwe cliënt Dave eigenlijk. Die Dave is *trouble*, dat zie je van mijlenver aankomen. Eerlijk gezegd begrijpt ze niet wat al die jonge meiden, inclusief haar eigen dochter Melissa, in hem zien. Aan de andere kant heeft zijzelf al sinds haar puberteit Frank Boeijen als guilty pleasure en daar snapt Melissa weer helemaal niets van. Als ze thuis zijn muziek draait, is het commentaar van haar dochter steevast: 'Mag dat alsjeblieft uit? Die man zingt Nederlands en is niet eens te verstaan. Stoer is hij trouwens ook niet.'

Tot nu toe is het haar nog niet gelukt om Melissa ervan te overtuigen dat Frank tot de beste zangers van Nederland behoort. Echt een grote ster.

'Weet je wat pas echt groot is, mam? Die generatiekloof tussen jou en mij. Niét te overbruggen.'

Voor Anna's gevoel kan ze op dit moment niks doen wat Melissa's goedkeuring kan wegdragen. Ouders zijn stom en moeders in het bijzonder, en met heimwee denkt ze terug aan de tijd dat haar dochter nog vrolijk aan haar hand naast haar huppelde. Nu wordt ze geacht haar auto een kilometer verderop te parkeren als ze Melissa ergens moet ophalen. *Je zult eens met je moeder gezien worden, zeg...* Julian krijgt het iets minder voor zijn kiezen van zijn dochter, maar hij zwicht dan ook veel eerder dan Anna voor Melissa's wensen en grillen. Het levert steeds vaker strijd op tussen haar en Julian. Het huidige twistpunt is Melissa's zestiende verjaardag. Over een paar maanden is het zover en madame wil een scooter, een elektrische met het oog op het milieu. Anna's argument dat fietsen ook heel goed is voor het milieu wordt niet volop gesteund door Julian, die vindt dat Melissa ook een beetje mee moet kunnen komen met haar vriendinnen, die óók allemaal een scooter hebben. En dat ze milieubewust is en daarom voor een elektrische kiest, is alleen maar te prijzen. Toch?

'Het is nogal makkelijk kiezen met de portemonnee van een ander,' had Anna nog als weerwoord ingebracht, maar het was wel duidelijk geweest wier kant Julian had gekozen.

Het milieu en dierenwelzijn vormen Melissa's nieuwe obsessie, die ze te pas en te onpas in de strijd gooit. Sinds de Klimaatmars laat ze geen kans voorbijgaan om een kartonnen bord met de leus MAKE LOVE NOT CO2 in de lucht te steken en Anna moet vanzelf weer terugdenken aan de jonge muzikant van zojuist. Dave Mason past helemaal in Melissa's plaatje van een idool, met zijn veelal organische kleren en zijn afkeer van vlees en dierenleed. Maar ze heeft Melissa nog niet gehoord over dat oude Volkswagenbusje van hem dat ernstig vervuילend is. Haar dochters milieutic heeft volgens Anna meer weg van oppervlakkig opportunisme dan van een diepgewortelde overtuiging – als het haar uitkomt,

gooit ze het in de strijd en anders kijkt ze weg. Maar is dat niet de trend die maatschappijbreed wordt gedragen? Stellige meningen de wereld in schreeuwen, bij voorkeur via sociale media, totdat het financiële of andere consequenties voor jezelf gaat hebben. Dan verstomt het geschreeuw algauw tot gefluister of een oorverdovende stilte.

Ze realiseert zich dat ze zelf ook geen schoon blazoen heeft. Ze is van plan om Dave in te zetten om de relatie met haar dochter weer een boost te geven, terwijl ze die kerel nu al niet kan uitstaan. Maar met een kaartje voor Daves concert en een backstagepraatje na het concert stijgt ze vast een paar plaatsen in de moederranking van Melissa en haar vriendinnen. Misschien stoot ze de moeder van Moon wel van de eerste plek in de top 5 van coole moeders. Anna is in haar werk de beste, maar dat wil ze in haar privéleven ook zijn.

Als ze haar auto heeft ontgrendeld ziet ze Dave in de verte staan. Hij rookt een joint, de hond zit geduldig aan zijn voeten. Anna stapt achter het stuur en rijdt naar Dave toe. Hij kijkt haar wazig aan als haar elektrische raam zoemend naar beneden gaat.

‘Dave, Toby vraagt of je nog even naar binnen gaat om een paar dingen met hem door te spreken.’

‘En u bent?’ vraagt hij met lijkstem.

‘Anna van Laarhoven van Up-Grade! We hebben elkaar net gesproken?’

‘*Just kidding*. Natuurlijk weet ik wie je bent.’ Hij inhaleert diep en blaast een zoete rookpluim haar auto in. Ze begint te hoesten en wappert hem zo veel mogelijk weg met haar hand.

‘O, jij bent er zo eentje van de antirooklobby zeker? Nou, mij maak je niet gek, hoor. Nicotine is gewoon lekker en wiet is totaal niet gevaarlijk of verslavend of zo.’

‘Nee, het is zo gezond dat het je hersenen aantast, naast

alle andere ziektes die je ervan kunt krijgen. Slecht voor je stem ook, lijkt me in jouw geval niet handig.’

‘Goed voor mijn stem zul je bedoelen. Wordt hij lekker donker en rauw van. De chickies kicken daarop, weet je.’ Hij neemt weer een flinke trek en ze kijkt hem waarschuwend aan. Hij knipoogt, maakt een schijnbeweging en blaast de rookpluim dan hoog de lucht in. ‘Zeg maar tegen Toby dat ik er zo aan kom.’

‘Dat mag je zelf doen, want ik ga er nu vandoor.’

‘Beetje netjes rijden, hè, je hebt een voorbeeldfunctie.’ Hij geeft zo’n harde klap op het dak dat ze zich afvraagt of er een deuk in zit.

Ze zet haar auto in zijn achteruit en rijdt bijna over Daves tenen heen. Verontwaardigd springt hij achteruit. Zijn hond vertrekt geen spier. ‘Laterrrr!’ schreeuwt hij haar na als ze bijna de parkeerplaats af is.

Niet voor de eerste keer de afgelopen weken beseft ze dat ze toe is aan vakantie. De felle winterzon verblindt haar en ze grijpt naar haar Moschino-zonnebril in het handschoenenkastje. Hopelijk helpt hij ook een beetje tegen de hoofdpijn die ze voelt opkomen. Bij de verkeerslichten op de Koningskade slaat ze links af naar de Zuid Hollandlaan, om vervolgens via de Utrechtsebaan Den Haag te verlaten. In de lucht, die eerder op de dag nog strakblauw was, zijn de eerste wolkes te zien. Zachte muziek klinkt uit de radio en ze neuriet mee met ‘Hoe het danst’, en op dat moment heeft Anna nog geen flauw idee wat haar te wachten staat.

2

Het is lekker rustig op de A4 richting Amsterdam. Wanneer na een klein halfuur restaurant La Place opdoemt, heeft Anna plotseling heel veel trek in een kop koffie met een groot stuk gebak. In een flits stuurt ze haar auto de snelweg af. Waarom ook niet, ze heeft tenslotte iets te vieren. Vlak bij de ingang van het selfservicerestaurant vindt ze een vrije parkeerplek. Ze checkt haar make-up in de binnenspiegel, werkt haar lippen nog een beetje bij en stapt dan uit.

Bij binnenkomst in het restaurant ziet ze meteen dat ze niet de enige is die zin heeft in een stuk gebak. Het is druk. Geroezemoes en gelach bereiken haar oren. Ze laat haar blik door de ruimte gaan, op zoek naar een vrije zitplaats. Nergens is plek. Wat doen al die mensen hier? Moet er niemand werken? Dan slaat haar hart een slag over. Zo'n tien meter bij haar vandaan zit een man voorovergebogen aan een tafeltje. Is dat... Julian? Maar dat kan niet. Ze kijkt nog eens goed. Bij de man aan tafel zit een blonde vrouw. De twee zijn in een geanimeerd gesprek verwickeld, allebei hangen ze naar voren en hun hoofden raken elkaar bijna. De hand van de man rust op die van de vrouw. Heel intiem allemaal.

Anna slikt een brok weg. Het kan Julian niet zijn. Onmogelijk. Hij heeft haar net nog een selfie van achter zijn bureau in Utrecht geappt en haar man kan niet op twee plekken tegelijk zijn. Nee, ze heeft zich vergist, dat moet

wel. Maar op dat moment kijkt de man op en is er geen twijfel meer mogelijk. Het is wél Julian, háár Julian. Snel duikt Anna weg achter de grote plant die naast haar staat. Haar hart klopt in haar keel. Wat doet Julian hier? En wie is die vrouw? Waarom heeft hij tegen haar gelogen? Heeft hij een affaire? Duizend vragen spoken door haar hoofd, vragen waar alleen Julian zelf antwoord op kan geven. Wat moet ze nu doen? Naar zijn tafeltje lopen en hem confronteren? Eisen dat de vrouw vertrekt? Een scène schoppen in het openbaar? Nee, dat zou te gênant zijn. Ze gaat hier niet de hysterische bedrogen echtgenote uithangen.

Achter haar komt een tafeltje vrij en ze heeft zich al op een stoel laten zakken voordat de mensen die er zaten goed en wel vertrokken zijn. Tussen de bladeren van de plant door kan ze Julian goed in de gaten houden zonder dat het opvalt. Haar brein draait ondertussen overuren. Zijn er signalen geweest van Julians ontrouw? Heeft ze dingen gemist? Was hij de laatste tijd minder aanrakerig, of juist kribbiger, nerveuzer? Keek hij vaker op zijn telefoon? Hij klaagt wel meer over moeheid als ze in bed liggen, maar in dat opzicht doet ze niet voor hem onder. Ze zijn allebei erg druk met hun werk en het gezinsleven in goede banen leiden. Met twee pubers valt dat niet altijd mee. De kinderen slurpen tijd en energie die ze niet in elkaar kunnen steken. Hoe lang is het eigenlijk al geleden dat ze met zijn tweetjes een avondje uit zijn geweest? Echt samen op pad, met aandacht voor elkaar en voor niets anders? Ze zou haar agenda erop na moeten slaan, dus dat zegt genoeg. Vroeger waren die avondjes samen heilig, maar nu is er altijd wel weer een excuus waarom het even niet zo goed uitkomt. Van uitstel komt uiteindelijk altijd afstel. Daar is zij nog meer debet aan dan Julian. Ze is zo druk geweest met haar cliënten perfect neerzetten, dat ze de scheuren die thuis blij-

baar zijn ontstaan niet heeft opgemerkt. Ze probeert zich een leven zonder Julian voor te stellen, maar alleen de gedachte daaraan wordt haar al te veel. Julian is de vaste waarde in haar leven, het baken waar ze altijd op kan rekenen. Of moet ze nu 'kon' zeggen? Is er nog een Julian en Anna?

Ze loert weer langs de plant heen. De manier waarop haar echtgenoot naar de blondine kijkt, hoe hij naar haar lacht, is een messteek in haar hart. Ze bekijkt de vrouw wat beter. Haar blonde haren reiken bijna tot aan haar billen. De kraag van haar witte blouse is uitgevouwen over de revers van haar zwarte colbert en om haar hals draagt ze een elegant zijden sjaaltje. De zwarte pantalon is van dezelfde stof als het colbert en aan haar voeten draagt ze spierwitte killerheels. In haar oren hangen middelgrote gouden ringen. Anna schat haar lengte op zeker een meter vijfenzeventig, misschien nog wel iets meer, en met die hakken komt ze waarschijnlijk ruim boven de een meter tachtig uit. Daar moet Anna het met haar een meter vijfenzestig ruimschoots tegen afleggen. Tegen dat lange blonde haar trouwens ook en hoewel ze het niet goed kan zien, schat ze in dat de vrouw ook nog een stuk slanker is. En een paar jaar jonger en...

Onzekerheid en een gevoel van moedeloosheid nemen bezit van haar. Ze voelt zich ineens oud en afgedankt, zoals Marco Borsato dat ooit zo mooi zong. Ze voelt de strie die ze heeft overgehouden aan de zwangerschappen van Melissa en Dennis ineens heel goed zitten en trekt haar navel in. Haar plannen om weer naar de sportschool te gaan staan al heel lang in de ijskast. Met kleren kun je een hoop verbloemen, maar als ze naakt voor de spiegel staat, dan zijn er wel wat verbeterpunten aan te wijzen. Julian ziet dat natuurlijk ook. Hij heeft haar er nooit op aangesproken, maar het feit dat hij daar nu gezellig zit te doen met een vreemde vrouw

die de ideale maten heeft en in de verste verte niet op zijn echtgenote lijkt, zegt genoeg.

De vrouw buigt zich weer naar Julian toe en Anna besluit in te grijpen. Ze pakt haar telefoon en stuurt hem een bericht.

Vanavond lekker uit eten? Is al zo lang geleden! XA

Ze houdt hem nauwlettend in de gaten. Hij praat gewoon door en als hij al merkt dat hij een bericht krijgt, dan laat hij dat niet blijken. Zijn hoofd blijft onverminderd dicht bij dat van de vrouw en Anna kan het nauwelijks verdragen. Ze moet zichzelf tot het uiterste bedwingen om hem niet een klap in zijn gezicht te geven en die vrouw aan haar lange haren bij háár man vandaan te sleuren. Maar ze blijft zitten. Ze is tenslotte geen superheldin, maar gewoon Anna. Een succesvolle, beschaafde zakenvrouw die geen scène schopt in het openbaar. Moeilijke gesprekken vinden altijd achter gesloten deuren plaats en zelfs daar hebben de muren oren. Is dat niet wat ze haar cliënten altijd tot vervelens toe inprent?

De deur van het restaurant gaat open en een koude luchtstroom komt naar binnen. Ze huivert, en niet alleen van de kou van buiten. Haar hart voelt als een ijsklomp. De net gearriveerde mensen, een man en een vrouw, kijken haar kant op en claimen haar tafeltje met hun ogen. Dat gaat dus niet gebeuren. Ze houdt inderdaad een tafeltje bezet zonder dat ze een drankje of iets anders nuttigt, maar no way dat ze haar plekje opgeeft. Jut en Jul blijven haar aankijken en zetten een stap in haar richting. Anna kijkt weg. Doet net alsof ze niet in de gaten heeft dat ze haar het liefste ter plekke zien verdampen. Vanuit haar ooghoek ziet ze dat de vrouw twee korte rukjes geeft aan de mouw van de man. Hij buigt zich naar haar toe en ze fluistert iets in zijn oor. Hij knikt, haalt zijn schouders op en loopt samen met de vrouw naar het buffet. Dat zou Anna ook het liefste

doen, maar de kans dat Julian haar ziet is te groot en dat risico wil ze niet lopen. Bovendien is ze dan haar tafeltje kwijt.

Ze loert weer naar Julian en de vrouw. Ze zitten nu allebei rechtop en de vrouw schuift haar stoel naar achteren. Is hun onderonsje voorbij? Julian staat ook op, geeft de vrouw een hand en wrijft een paar keer over haar ranke bovenarm. Nu de blondine staat, is haar prachtige figuur nog beter te zien. Geen vetrolletjes in de taille, geen zadeltassen, maar een strakke kont. Er gaat een steek van jaloezie door Anna heen en ze houdt haar adem in. Gaan ze nog zoenen? Ze kijken schichtig om zich heen en laten elkaars hand dan los. Julian houdt galant de jas van beige nepbont voor de vrouw op en ze laat haar armen er soepeltjes in glijden. Hoe lang is het geleden dat hij voor haar, zijn eigen vrouw, zelfs maar een deur heeft opengehouden? Weer zo'n venijnige steek van jaloezie. De vrouw ritst haar jas dicht, haar haren hangen half in de kraag en ze gooit ze er met een elegante beweging overheen. Julian staat er ademloos naar te kijken, ontwaakt dan uit zijn bewonderende roes en geeft de vrouw haar tas aan. Nog even en hij draagt haar ook nog naar buiten, denkt Anna verbitterd. Hij lacht verleidelijk en een tikkeltje verleiden naar de vrouw, maar omdat die nog steeds met haar rug naar Anna toe staat, valt niet goed te zien hoe ze hierop reageert.

Ineens draait de vrouw zich om en kijkt recht Anna's kant op. Ze krimpt ineen en draait zich snel om richting het buffet. De glimp die ze van het gezicht van de vrouw heeft opgevangen, maakt haar twee dingen duidelijk. Ten eerste, de vrouw draagt vrijwel geen make-up. En ten tweede, en dat maakt het nog veel erger, ze is desondanks extreem knap. Haar gezicht is volstrekt symmetrisch, grote blauwe ogen boven hoge jukbeenderen, een mooie, welgevormde mond met volle lippen. Hoe vaak heeft Julian die lippen al aange-

raakt, gekust, bewonderd? Ze wil het niet weten, maar ook weer wel.

De vrouw passeert en loopt met een soepel catwalkloopje naar de uitgang. Tegen Anna's verwachting in volgt Julian niet. Hij staart een beetje voor zich uit en lijkt volledig verzonken in zijn eigen gedachten. Gedachten aan haar natuurlijk. Die vrouw. Anna heeft in elk geval niet de illusie dat hij op dit moment met warme gevoelens aan zijn eigen vrouw denkt. Nee, waarschijnlijk plant Julian in zijn hoofd alweer een nieuwe afspraak met die vrouw op een plek die meer privacy biedt dan een wegrestaurant langs de A4. Vast een locatie waar een hotel aan vastzit. Zo eentje waar zakenmannen voor een vluggertje met hun minnares komen. Minnares... wat een rotwoord. Ze voelt de boosheid vanuit haar buik naar boven trekken en haar gezicht rood kleuren. Waar heeft ze dit in godsnaam aan verdiend?

Julian staart niet langer voor zich uit, maar pakt iets uit de binnenzak van zijn colbert. Zijn telefoon. Hij legt hem op tafel en graait nogmaals in zijn binnenzak. Hij duikelt een tweede telefoon op, eentje die aanmerkelijk kleiner is en waar zij geen weet van heeft. Hoe kan ze zich zo hebben laten bedonderen zonder dat ze er erg in heeft gehad? Daar staat ze dan met haar grote mond. Pas nog heeft ze tegen Fabienne, die hetzelfde is overkomen, staan kakelen dat ze 'niet kan geloven dat er geen enkel signaal was geweest, geen enkele hint in die richting'. Aan Fabiennes gezicht was duidelijk te zien geweest dat ze haar gekwetst had, dat ze flink had zitten wrijven in een vlek die niet meer weg te poetsen viel, maar Anna had haar woorden niet teruggenomen. Nu kan ze haar tong met terugwerkende kracht wel afbijten. Ook zij heeft geen enkel signaal opgepikt en zich gewenteld in de vanzelfsprekendheid die haar huwelijk met Julian was geworden. Fabienne zou haar begrijpen, maar het voelt erg ongemakkelijk om daar met hangende pootjes

aan te komen om een potje te janken. Ze heeft haar vriendin de afgelopen weken amper gesproken, laat staan gesteund. Veel te druk met de business van mensen die zichzelf belangrijker maken dan ze zijn.

Anna richt haar blik weer op Julian. Ze kan niet goed zien wat hij precies aan het doen is, maar hij is aan het rommelen met zijn telefoons. Op de een of andere manier doet haar dat goed. Als het beheren van twee telefoons hem al boven het hoofd groeit, dan is hij geen geschikt affairemateriaal. Dat stelt haar een beetje gerust. Een heel klein beetje. Als hij nu tot inkeer komt, zal ze hem misschien na wat gesputter een tweede kans bieden. Vergeven is nog een stap te ver. Maar om te weten of hij stopt met zijn heimelijke geflikflooi, zal ze hem eerst moeten confronteren. Hem vertellen dat ze hem betrapt heeft met die vrouw terwijl hij haar appt dat hij op kantoor zit. Wil ze dat? Durft ze dat? Er staat veel op het spel. Een heel huwelijk, achttien jaar aan gedeeld leven, twee kinderen die hun vaste basis kunnen kwijtraken. Maar ze heeft nou eenmaal gezien wat ze heeft gezien. Dat beeld van Julian terwijl hij daar intiem met die vrouw zat, staat op haar netvlies gebrand. Die wond zal altijd blijven, zal altijd tussen haar en Julian in staan bij ruzies of als hij wat later thuis is dan afgesproken. Hoe kan ze hem ooit nog blind vertrouwen?

Anna's telefoon piept in haar tas en ze duikt ernaartoe. Een bericht van Julian als reactie op de app die ze hem stuurde toen hij met die ander aan tafel zat.

Uit eten goed idee! Reserveer maar iets leuks. XJ

Reserveer maar iets leuks? Ik ben je secretaresse niet.

Kun jij een belletje doen naar De Kas, iets van halfacht? Jij zit tenslotte achter je bureau en ik ben nu weer op pad. XA

Komt voor elkaar. Ik loop even buiten met Kees-Jan. Lunch bijna op en dan regel ik meteen een romantisch tafeltje voor twee. Met of zonder wijnarrangement?

Samen met het bericht stuurt Julian een foto mee van zichzelf en zijn collega. Ze trekken allebei een gekke bek. Heel even voelt Anna iets van hoop. Heeft ze zich toch vergist? Maar ze hoeft maar naar het tafeltje waaraan Julian zit te kijken om zich ervan te verzekeren dat hij het toch echt is. Hij is op dit moment dus weer tegen haar aan het liegen! De hufter! Dat hij het woord 'romantisch' nog in de mond durft te nemen. Dat wordt een gezellig etentje vanavond, met veel pijnlijke stiltes en ingehouden woede en verwijten. Wil ze dat of zal ze zich er straks met een rotsmoesje van afmaken? Of beter nog, niet op komen dagen en hem gewoon laten zitten? Dat laatste is heel verleidelijk, maar dan heeft ze weer wat uit te leggen en dat is wel het laatste waar ze zin in heeft. Als iemand verdomme iets heeft uit te leggen, dan is het Julian. Ze verbijst haar woede en appt terug.

Doe maar zonder wijnarrangement. Morgen gaat het wekkertje weer om kwart over zes.

Bewust zet ze er geen kus achter en ze vraagt zich af of Julian het opmerkt. Ze bestudeert zijn gezichtsuitdrukking, maar kan daar verder niks uit aflezen.

Het geluid van een telefoon schalt luidruchtig door het restaurant en doet haar verschrikt opkijken. Mensen kijken haar kant uit, Julian ook, en het duurt een fractie van een seconde voordat het tot haar doordringt dat het haar eigen toestel is. Vlug zet ze het geluid uit en laat dan haar voorhoofd tegen haar hand rusten, om haar gezicht te verbergen. Zo snel als iedereen opkeek, zo snel is iedereen ook weer met zijn eigen ding bezig. Ook Julian. Tussen haar vingers door ziet ze dat hij druk bezig is met de andere telefoon. Is hij een bericht aan het typen? Er ligt een glimlach rond zijn lippen. Even hoopt ze nog dat hij een bericht aan haar stuurt, maar ze weet dat die hoop tevergeefs is. Als hij is uitgetypt, legt hij zijn telefoon weer terug op tafel en neemt een slok van zijn koffie. De melding dat ze een nieuw

bericht heeft ontvangen blijft uit. Mist hij die trut na vijf minuten al zo dat hij haar meteen weer moet appen? Op haar eigen scherm verschijnt ook een bericht. Gemiste oproep. Haar zoon Dennis. Ze belt hem terug, maar krijgt de ingesprektoon. Verderop zit Julian met een telefoon aan zijn oor. De telefoon die hij thuis altijd gebruikt. Hij voert een kort gesprek en legt het toestel weer voor zich op tafel. Meteen daarna gaat haar eigen toestel. Dennis weer. Ze neemt op en hij begint meteen in haar oor te tetteren met zijn enthousiaste ADHD-stem.

‘Mag ik vanavond bij Jesse slapen? Zijn moeder vindt het goed en papa ook.’

‘Dag Dennis, wat leuk dat je belt. Hoe is het met mijn liefvallige zoon?’

‘Ma-ham, doe niet zo stom. Mag het? Mag ik bij Jesse slapen?’

‘Papa vindt het goed zeg je? Wanneer heb je hem dan gesproken?’

‘Net. Een minuut geleden. Ik had eerst naar jou gebeld, maar je nam niet op.’ Dennis’ stem klinkt verontwaardigd.

‘Ik was inderdaad net te laat met opnemen.’

Ik had het te druk met je vader in de gaten houden.

‘Papa zegt dat als jij het ook goedvindt, dat het dan akkoord is. Jij bent de baas, zegt hij.’

‘Zo, zegt papa dat?’ Ze kan niet voorkomen dat er enig cynisme doorklinkt in haar stem.

‘Wat doe je raar, mam. Geef nou gewoon antwoord. Ik heb een prepaidkaart, weet je nog? Als je lange gesprekken wilt voeren, moet je me een abonnement geven.’

‘Niks ervan.’

‘Wat niet, dat abonnement of dat logeren?’

‘Abonnement nee, logeren ja.’

‘Oké, doe.’

Dennis heeft al opgehangen voordat ze nog iets kan zeg-

gen. Als ze een schuine blik op Julian werpt, ziet ze dat hij opstaat. Hij is zo in gedachten verzonken dat hij rakelings langs haar loopt zonder haar te zien. Het is symbolisch voor de nieuwe staat van haar relatie. Haar man ziet haar niet meer staan. Ze is onzichtbaar.